

TEMELJ

Zato tako govori Gospod BOG: Glej, utemeljil bom na Sionu kamen, preizkušen kamen, dragocen vogalni kamen, utemeljeni temelj, kdor se nabnj opre, ne bo omahnil. (1z 28,16)

Poslušaj torej, Ješúa, véliki duhovnik, ti in tvoji tovariši, ki sedijo pred teboj, kajti oni so možje, ki so za znamenje: kajti glej, pripeljal bom svojega služabnika, Mladiko. Kajti glejte, kamen, ki sem ga položil pred Ješúa, na tem kamnu je sedem očes, glejte, vanj bom vdolbel napis, govori GOSPOD nad vojskami, v enem dnevu bom odstranil krivdo te dežele. (Zab 3,8–9)

Tisti, ki zaupajo v GOSPODA, so kakor gora Sion, ta ne omahuje, na veke ostane. (Ps 125,1)

Jezus jim je rekel: »Ali niste nikoli brali v Pismih: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen. Gospod je to naredil in čudovito je v naših očeh ... In kdor bo padel na ta kamen, se bo razbil; in na kogar pade ta kamen, ga bo zmečkal.« (Mt 21,42–44)

K njemu stopite, k živemu kamnu, ki so ga sicer ljudje zavrgli, a je pri Bogu izbran in dragocen. Saj ste vendar živi kamni. Zato se vgrajujte v duhovno stavbo, tako da boste sveto duhovništvo in boste darovali duhovne žrtve, ki bodo po Jezusu Kristusu prijetne Bogu. V Pismu namreč beremo: Glej, na Sionu polagam kamen, izbran in dragocen vogalni kamen; in kdor veruje vanj, ne bo osramočen. Vam torej, ki verujete, čast, tistim pa, ki ne verujejo: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen in kamen spotike in skala pobušanja. (1 Pt 2,4–8)

Po Božji milosti, ki mi je bila dana, sem kot moder gradbenik položil temelj, drug pa zida naprej. Vsak pa naj gleda, kako zida naprej. Drugega temelja namreč nihče ne more položiti namesto tistega, ki je že položen, in ta je Jezus Kristus. Če pa kdo na tem temelju zida zlato, srebro, dragocene kamne, les, seno ali slamo – delo vsakega bo postalo vidno. Razkrij ga bo namreč dan, ker se bo razodel z ognjem, in ogenj bo preizkusil, kakšno je delo tega ali onega. Kdor bo gradil na temelju, bo prejel plačilo, če bo njegovo delo zdržalo. Tisti pa, čigar delo bo zgorelo, bo trpel škodo. Sam se bo sicer rešil, vendar kakor skozi ogenj. (1 Kor 3,10–15)

Jezus je naš temelj. Temelj naših življenj in temelj krščanske skupnosti. Jezus osebno. Najpomembnejši je torej naš osebni odnos osebno z njim.

Izaija pravi: kdor se nanj nasloni, ne bo omahnil. Vedeti moramo, da živimo v minljivem, propadljivem svetu. Jezus, ki živi v večnosti, se tega mnogo bolj zaveda kot mi – to mu je mnogo bolj pomembno. Sredi tega razkroja okrog nas pa nam Bog ponuja Skalo, na katero lahko stopimo in smo na trdnih tleh. Zares, ponujeno nam je mesto, kamor lahko stopimo ter smo trdni in varni sredi živega peska, ki je v resnici okrog nas.

Temelj daje zgradbi trdnost. Hiša, sezidana na skali, se ne podre. Če se zdimo sami sebi nestabilni – pustimo se utemeljiti na Kamnu. Že samo to, da je Jezus Kamen, »živi kamen«, govori o njegovi solidnosti, trdnosti. Če prihajamo k njemu, postajamo takšni tudi mi.

Kristus je temelj naših življenj in temelj krščanske skupnosti – Cerkve. Vse, kar počnemo izven odnosa z njim, izven neposredne navezave na njega, bo nekoč nepovratno izgubljeno. In nasprotno, vse, kar delamo skupaj z njim, bo ostalo.

Današnje krščanstvo pogosto pozablja na ta temelj. To se nam zgodi nenavadno hitro. Cerkve, denominacije, skupine, gibanja so zgrajeni na drugih temeljih, ki so na prvi pogled lahko dobri, celo svetopisemski, vendar niso Jezus osebno, Jezus neposredno – slavljenje, evangelizacija, darovi in manifestacije Duha, prebujenje, duhovne službe, pomembni voditelji, karizmatični pridigarji, duhovno bojevanje, različni nauki, dogme, pravila, izročila, da, celo služenje revnim in

končno tudi koncept hišne cerkve – vse to je lahko lepo in morda tudi potrebno, toda cerkev, ki je zgrajena na teh stvareh, je na trhljih temeljih glede večnosti. Priznajmo si: seveda, gotovo se načeloma vsi kristjani vedno strinjamo, da izhajamo iz Jezusa, toda v resnici, koliko krat dejansko sledimo temu ali onemu projektu, viziji, prisegamo na ta ali ona merila ali principe, se sklicujemo na to ali ono resnico in si želimo več tega ali onega blagoslova ter sledimo temu ali onemu cilju itd. itd. itd. – vse v imenu »krščanstva«. In ta preskok se pogosto zgodi nezavedno, nenamerno, pospremljen z zares dobrimi in celo nezlagano iskrenimi motivi. Toda to, kar naj bi do vrha izpolnjevalo naša življenja, je preprost, enostaven, čist odnos s Kristusom. Osebno.

Do vas namreč čutim Božjo ljubosumnost, ker sem vas kot čisto devico zaročil z enim možem, Kristusom, da bi vas postavil predenj. Bojim pa se, da se ne bi vaše misli skazile in oddaljile od preprostosti, čistosti do Kristusa, kakor je kača s svojo zvičajnostjo preslepila Evo. (2 Kor 11,2–3)

»Skerbi in vznemirja te veliko stvari, a le eno je potrebno.« (Jezus v Lk 10,41–42)

Kaj pomeni, da je Jezus naš temelj? – To, da njemu osebno globoko zaupamo, da mu zaupamo sebe, z vsem, kar smo, in z vsem, kar počnemo, in z vsem, kar si želimo – da mu zaupamo tudi glede svojih omejitev, napak, grehov, strahov ... To, da smo z njim povezani v skupnosti, *koinoní*,¹ da skupaj z njim delamo, kar koli delamo. To pomeni, da je on naš edini Zgled, da je on naš Načrt, naš Način, naša Metoda, naša Vizija, naša Strategija, naš Cilj, kamor potujemo.² Zanima nas samo eno – kako biti čim bližje *njemu* in tako postati čim bolj podobni *njemu* (prim. Ef 5,1–2, ki govori o »posnemanju Boga«).

Kaj preprosto pomeni imeti Jezusa za temelj? – Slediti čisti, preprosti, enostavni viziji Jezusa, kakor nam jo posreduje Pismo, še posebej evangeliji, in ki jo oživlja in potrjuje Duh. Brez dodatkov – konceptov, filozofij, projektov, projekcij. Pijmo vodo iz čistega studenca – iz Pisma in Duha. Bodimo Jezusovi učenci.

Še bolj preprosto: to pomeni biti osredotočen na Jezusov križ in njegovo vstajenje. Ta dvojni dogodek je bila glavna stvar v Jezusovem življenju. Tu je Jezus najbolj razodel sebe, še več, tu je najbolj razodel sebe Bog, Oče – to je najpopolnejše razodetje Boga, kar ga bomo kdaj koli imeli! Tu je v popolnosti razkrit Božji najbolj notranji značaj, ki nepopustljivo zahteva pravično kazen za greh, ki je smrt, in ki nam hkrati daje nezasluženo milost in ljubezen, ker ta smrt obenem uničuje, popolnoma odvzema našo krivdo.

Priznajmo si, spet: da, seveda, vsi vedno vsepovsod priznavamo, da sta križ in vstajenje najpomembnejše od najpomembnejšega, glavna stvar v Svetem pismu, toda v vsakodnevem življenju, koliko res poznamo moč križa, ki nam daje, da umremo sebi – svoji sebičnosti, svoji trmasti neodvisnosti pred Bogom – in nas nato vodi v popolnoma novo življenje z Bogom, pri Bogu, v Življenje sámo, v notranje življenje Boga Očeta in Sina in Svetega Duha – v *koinonío* (skupnost) z njim?

Koliko krat se poskušamo svojih grehov, slabosti, problemov in težav rešiti s takšnim ali drugačnim »pristopom«, duhovno metodo, s pomočjo takšnega postopka ali drugačnega prijema, z upoštevanjem tega ali onega – namesto, da bi preprosto pristopili k Jezusu na križu, kjer je za vse te stvari pripravljeno njihovo mesto – smrt in pokop. Res je, prevečkrat se zgolj trudimo preurediti svojo mesenost, sebičnost, namesto da bi jo – ne s svojo močjo, ampak z Jezusovim križem – enostavno usmrtili. Osebni stik z Jezusom, ki ozdravlja, rajši zamenjamo s suho tehniko, ki jo lahko nadziramo – takšni smo, ljudje.

In koliko res deluje v nas moč Jezusovega vstajenja od mrtvih – moč, ki ga je dvignila iz največje oddaljenosti od Boga v največjo bližino, na njegovo desnico? Pismo nam pričuje, da ta ista moč zdaj deluje v nas:

¹ To je intimna prijateljska vez, pa tudi udeleženosť, partnerstvo v skupnem »poslu«.

² Ali ni zanimivo, kako tudi v Svetem pismu tako abstraktne reči, kot so »pravičnost«, »posvečenje«, »greh« itd., postanejo osebne: Kristus je naša pravičnost, naše posvečenje (prim. 1 Kor 1,30) in celo naš greh (prim. 2 Kor 5,21). Vse, kar res prihaja od Boga, je živo in osebno – je Kristus.

...[molim za vas, da bi vam Bog dal] razsvetljene oči srca, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical, kako bogato je veličastvo njegove dediščine v svetih, kakšna je čezmerna veličina njegove zmoglosti do nas, ki verujemo po dejavnosti njegove silne moči, ki jo je udejanjil v Kristusu, ko ga je obudil od mrtvih³ in ga posadil na svojo desnico v nebesih, nad vsakršno vladarstvo in oblast, nad vsakršno silo in gospostvo ter nad vsakršno ime, ki se ne imenuje samo na tem svetu, temveč tudi v prihodnjem. (Ef 1,18–20)

Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt? S kerstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novosti življenja. Če smo namreč z njim zraščeni v podobnosti njegove smrti, bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja. (Rim 6,3–5; prim. tudi vrstice, ki sledijo)

V nas deluje ista moč obujanja od popolne smrti, moč preobrazbe, moč živega življenja. – Priznajmo si: pogostokrat iščemo ta ali oni duhovni dar, to manifestacijo, ono moč ali delovanje, ne prihajamo pa preprosto k Jezusu, ki bi še kako rad nalil v nas moč svojega lastnega vstajenja.

Ne, še več! Kristus v resnici ni samo naš temelj, ampak je temelj celotnega vesolja!

Ta je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva, kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestoli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj. On je obstajal pred vsemi stvarmi in v njem je utemeljeno vse in on je glava telesa, to je Cerkve. On je začetek, prvorojenec med mrtvimi, tako da je postal prvi med vsemi stvarmi. Bog je namreč hotel, da se je v njem naselila vsa polnost in da je po njem spravil s sabo vse stvarstvo, saj je s križjo njegovega križca, se pravi po njem, pomiril, kar je na zemlji in kar je v nebesih. (Kol 1,15–20)

Vrstica 17 pravi: »v njem je utemeljeno vse«⁴

Kaj lahko to pomeni za našo evangelizacijo? Ljudi peljemo k Nekomu, ki je nadvse velik in resnično pomemben – k sámem Temelju vesolja, Konsistenci vseh stvari, Temelju obstoja – ki pa je osebni temelj. Vesolje temelji na osebi, in ne na nekih principih ali fizikalnih zakonitostih! Kristus je osebni temelj vsega, živi kamen s sedmimi očmi.

To, da je temelj vsega Jezus osebno, še posebej pa njegovo dejanje na križu in njegovo vstajenje od mrtvih, pomeni tudi, da zavrnamo vsako obliko cerkvene prakse ali nasploh življenjskega sloga, v katerem ne prepoznamo Jezusa – njegove prakse, njegovega življenjskega sloga. To je resna stvar. Precej stvari hitro lahko prikažemo kot smiselne, potrebne, Bogu všečne, celo »svetopisemske« (ker jih iztrgamo iz konteksta), vendar v njih ni Jezusa – Jezus iz evangelijev jih preprosto nikoli ne bi počel. *Oddaljujejo nas od preprostosti, čistosti do Kristusa.*

Kaj to, da je Jezus absolutni in edini temelj, pomeni za naše razumevanje Cerkve? Najprej tole: kjer je Jezus, tam je Cerkev, kjer ni Jezusa, Cerkve ni. Cerkev je skupnost ljudi, ki se globoko duhovno zavedajo, da so zgrajeni na Jezusu in to prepoznavajo, vidijo to *drug v drugem*, kljub svojim napakam in grehom. Še enkrat: v Cerkvi sem, ko v kristjanih, s katerimi sem, vidim Jezusa.

Zato odslej nikogar več ne poznamo po mesu. ... Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo. (2 Kor 5,16–17)

³ Izvirnik dopušča tudi takšen prevod (ki se mi zdi ustrežnejši): ... *kakšna je čezmerna veličina njegove moči* [dynamis] *za nas, vrne, ki je v skladu z delovanjem njegove silne moči, ki je delovala v Kristusu, ko ga je obudil od mrtvih ...*

⁴ Pomensko bogata beseda v izvirniku pomeni tudi, da se v njem vse stvari držijo skupaj ali da imajo v njem vse stvari svoje pravo mesto.

Če kdo pravi: »Ljubim Boga,« pa sovraži svojega brata, je lažnivec. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, ne more ljubiti Boga, katerega ni videl. (1 Jn 4,20)

Kristjani smo drug drugemu tisto »vidno« od Boga. In ko nekomu od njih naprimer govorim, mu govorim iz tega, kar mi daje Jezus v meni, in Jezus, ki je v njem, postane večji, več je Jezusa in manj njega, njega-sebičnega. In ko nekdo moli zame, vidi v meni Jezusa – čeprav je morda povsem zakrit z umazano plastjo moje sebičnosti in greha – in v skladu s tem moli zame z besedami in močjo, ki mu jih daje Jezusov Duh, ki je v njem. Cerkev je prostor popolnega medsebojnega sprejetja – drug v drugem prepoznavamo Jezusa, Jezusa kot temelj svojih življenj – in zato tudi kraj dokončne osebne transparentnosti, odkritosti, kraj, kjer si upamo odložiti svoje maske.

Pričujemo in oznanjamo vam večno življenje, tisto, ki je bilo pri Očetu in se nam je razodelo. Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu [koinonía] z nami – in mi smo v občestvu [koinonía] z Očetom in njegovim Sinom Jezusom Kristusom. To vam pišemo zato, da bi bilo naše veselje dopolnjeno. ... Če pa hodimo v luči, kakor je v luči on sam, smo med seboj v občestvu [koinonía] in kri njegovega Sina Jezusa nas očičuje vsakega greha. (1 Jn 1,2–4.7)

Če je temelj krščanstva *koinonía* z Jezusom, je temelj Cerkve prav takšna *koinonía* med kristjani – se pravi tesen osebni odnos, osebna prijateljska vključenost v življenje drug drugega, intimna povezanost in predanost, prijateljsko sprejetje »takšnega kakršen si« in hkrati dokončna odkritost. Edino takšni odnosi si res zaslužijo ime »Cerkev« – upam si reči, da vse drugo sploh ni Cerkev v pravem pomenu besede. Jasno je, da imaš lahko takšen odnos samo z nekaj ljudmi naenkrat; takšna prijateljska bližina in povezava sta nemogoči med petdesetimi ali stotimi ljudmi naenkrat. In: zaradi same narave tega odnosa – izhaja naravnost iz Duha, ni ga mogoče začeti ali ohranjati ali ga celo upravljati in nadzorovati z našimi lastnimi močmi – taki odnosi skorajda nujno (ali vsaj pogosto krat) segajo čez meje vidnih cerkvá, ki so ponavadi dokaj umetne; takšni odnosi se lahko namreč povsem brez težav pletejo med pripadniki različnih krščanskih organizacij in celo med ali s tistimi, ki ne pripadajo nobeni od njih, vendar pa so osebno sprejeli in spoznali Jezusa. Te nevidne niti, ta duhovna mreža, ki jo plete Sveti Duh – to je prava Cerkev – njen začetnik, pastir in vzdrževalec je Jezus sam, osebno. Nočem reči, da tiste druge stvari niso potrebne – morda so, vendar so po pomembnosti daleč na drugem mestu. Če že obstajajo, morajo biti brezpogojno podrejene prvemu, sicer delajo le škodo, ker zamegljujejo jasno sonce Jezusovega evangelija.

In še ena misel glede Cerkve. Jezus je Cilj, kamor potujemo. Cerkev je Pot.⁵ Zakaj? Zato, ker je Kristus *večji*, nikoli ga ne izčrpamo. *V njem so skriti vsi zakladi modrosti in spoznanja* (Kol 2,3) – v Jezusu je vse bogastvo Boga, vse bogastvo veselja – za nas. Prava skupnost kristjanov je vedno na poti k Bogu, na poti h globljem duhovnem, notranjem (ne le razumskem!), celostnem spoznanju Kristusa. Na poti k stvarim, ki so nam v Kristusu že vnaprej dane ...

Bog, odpri nam oči za Kristusovo globočino, širino, dolžino, višino ...

Matjaž Črnivec

⁵ V Apostolskih delih je »Pot« pogostejši naziv za kristjane kakor »Cerkev«. V Jn 14,6 pa je Pot Jezus sam!